

หนังสือรองชนะเลิศอันดับ ๒ รางวัลชมเชย
นวนิยายยอดเยี่ยมประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๘

คนขาย อยู่ในครัว

เมื่อความตายพรากคนที่เรารักให้จากไปชั่วฉับครู่
การเยียวยาหัวใจของตัวเองจึงเกิดขึ้น
ท่ามกลางกลิ่นหอมของขนมอบที่หอมกรุ่นอยู่ในครัวของคุณขายทุกวัน

'สาวรี'

หนังสือรองชนะเลิศอันดับ ๒ รางวัลชมเชย
นวนิยายประจำปีพุทธศักราช ๒๕๖๘

WOMAN
PUBLISHER

ในเครือบริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด

คุณยายอยู่ในครัว 'เสาวรี'

สงวนลิขสิทธิ์ตามพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ (ฉบับเพิ่มเติม) พ.ศ. 2558
ห้ามลอกเลียนแบบส่วนใดส่วนหนึ่งของหนังสือเล่มนี้
มิฉะนั้นจะถือว่าละเมิดลิขสิทธิ์และมีความผิดทางอาญา

ข้อมูลทางบรรณานุกรม

เสาวรี.

คุณยายอยู่ในครัว- กรุงเทพฯ : ประพันธ์สาส์น, 2568.
200 หน้า.

1.นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN (e-book) 978-616-611-155-2

ราคา 154 บาท

จัดทำโดย

WOMAN
PUBLISHER

ในเครือบริษัท สำนักพิมพ์ประพันธ์สาส์น จำกัด

222 (บุษราคัม เทอเรส สาย 2) ถนนพุทธมณฑล สาย 2

แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0 2448 0312, 0 2448 0658-9 โทรสาร 0 2448 0393

www.praphansarn.com

ผู้ก่อตั้ง

: สุพล เตชะธาดา

คณะกรรมการบริหาร

: พิสุทธิ เลิศวิไล, ทพ.อดิเรก ศรีวัฒนาวงษา, บุญเลิศ สีอุไรย์,

ศักดิ์ชัย จิราธิวัฒน์, อาทร เตชะธาดา

กรรมการผู้จัดการ

: กนกอร นนทสวัสดิ์ศรี

หัวหน้าฝ่ายศิลป์

: นพพร คงสอน

ศิลปกรรม

: สมพงษ์ แซ่ปึง

พิสูจน์อักษร

: โชติรวี โสภณสิริ

จัดจำหน่ายโดย P.S. BOOKNET

P.S. BOOKNET
มี เลอ ดีไซน์

222 (บุษราคัม เทอเรส สาย 2) ถนนพุทธมณฑล สาย 2

แขวงศาลาธรรมสพน์ เขตทวีวัฒนา กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0 2448 0312, 0 2448 0658-9 โทรสาร 0 2448 0393

www.praphansarn.com

www.praphansarn.com

สนับสนุนเว็บไซต์โดย

Bangkok Bank

ธนาคารกรุงเทพ

คนขาย อยู่ในครัว

เมื่อความตายพรากคนที่เรารักให้จากไปรับนิรันดร์
การเสียใจหัวใจของตัวเองจึงเกิดขึ้น
ท่ามกลางกลิ่นหอมของขนมที่หอมกรุ่นอยู่ในครัวของคุณขายทุกวัน

'สาวรี'

ข้าพเจ้าอยู่ในครัว กับคุณยาย

เมื่อตัดสินใจจะเขียนนิยายเรื่อง “คุณยายอยู่ในครัว” ข้าพเจ้ามีเวลาในการเขียนเพียง 12 วันเท่านั้น และ 9 วันเต็มคือวันที่ข้าพเจ้านั่งอยู่กับงานเขียนแทบจะตลอดเวลา มีลูกเดินไปทำอาหารในครัวเปิดที่มีสายลมพัดเย็น มองเห็นท้องฟ้าและเมฆขาวสดใส ขณะทอดไข่ (อาหารที่ทำง่ายที่สุดละ) กินข้าว เดินดูต้นไม้รอบบ้าน มองดอกบัวสีชมพูในสระใหญ่เพื่อผ่อนคลาย ก่อนจะมาสิงอยู่ในครัวกับคุณยายอีก แม้วันเวลาจะผ่านไปอย่างรวดเร็ว แต่ข้าพเจ้ากลับมั่นใจว่าจะทำงานเสร็จทันเวลา

แต่ก็มีเรื่องน่าตื่นเต้นเกิดขึ้นจนได้ในวันสุดท้าย ขณะที่เข็มนาฬิกาเดินเร็วผิดปกติ ขณะที่ใจบอกว่าเสร็จทันแน่ เม้าส์ที่กำลังเลื่อนไล่ไปตามบรรทัดก็เกิดนิ่งสนิทลง ถ่านคงหมด ข้าพเจ้าคิดไม่น่าใช้เม้าส์ไร้สายเลย นาฬิกาฤดูติแบบนี้ยังเกิดเรื่อง แต่ไม่เป็นไร ร้านสะดวกซื้ออยู่ใกล้ๆ ขับรถออกไปไม่ถึง 10 นาทีก็กลับเข้ามา

เปลี่ยนถ่านใหม่ เวิร์กธรรม ใช้ไม่ได้ ถ่านไม่ได้หมด แต่มันพัง ปิดเครื่อง
ตอนนั้นใกล้สี่โมงเย็นแล้ว เพิ่งรู้สึกว่าหัวใจเต้นแรงขึ้น หรือจะไม่ใช่
ไปตามสังหรณ์ว่าจะส่งทัน ไปห้างใกล้บ้าน ใกล้หน่อย แต่ก็ได้มีาส์
ใหม่มา เริ่มอีกที ท้องฟ้าด้านทิศตะวันตกเริ่มมีสีแดงทาบทาขอบฟ้า
แต่ข้าพเจ้าไม่มีเวลาชมความงามของท้องฟ้าในขณะนั้นเลย

หลังทำอาหารเย็นง่าย ๆ ข้าพเจ้าก็นั่งในครัวกับคุณยาย
อีก ทำขนมหม้อแกงถั่ว เผือก อาลัว และขนมอบต่าง ๆ จนกลิ่นหอม
ฟุ้งไปทั่วครัวของคุณยาย

พอใกล้เส้นตาย ก็เกิดวังเพราะได้เวลานอนตามปกติคือ
ห้าทุ่ม คุณยายอยู่ในครัวจึงจบแบบทอดทิ้งคำมั่นสัญญาที่ให้ไว้กับ
ตัวละครว่าจะกลับมาแก้ปมที่ผูกไว้ให้ทัน แต่ไม่ทัน

ในตอนแรกข้าพเจ้าคิดว่าค่อยเขียนไปเรื่อย ๆ ตึกว่า แต่ก็
อย่างไร พักหลังมานี้ เส้นตายกลับทำให้ข้าพเจ้ามีพลังมากกว่าอะไร
ทั้งหมด เส้นตายทำลายพลังของคนที่ผ่านมาวัยหนุ่มสาวมานานปีให้มี
ชีวิตชีวา (รู้สึกอย่างนั้นจริง ๆ) แต่ต่อไปจะไม่ให้กระชั้นแบบนี้อีกแล้ว
เพราะมันทำให้เราตกหล่น ผิดพลาด และจำเป็นต้องทอดทิ้งสัญญา
ที่ให้ไว้กับตัวละครว่าจะไม่ลืมมาแก้ปมที่ผูกไว้ให้ แต่ก็ไม่ทันทำอะไร
สักอย่าง เอาละ อย่างไรก็ตาม ข้าพเจ้าก็ยังมีโอกาสเล็กน้อยในการ
รักษาสัญญากับตัวละครก่อนที่จะพิมพ์รวมเล่ม

ท้ายนี้ต้องขอขอบคุณคณะกรรมการรางวัลขนาดทุกท่าน ที่
เห็นคุณค่าของนวนิยายผุ่ก่อนเรื่องนี้ แม้การเขียนในระยะเวลาเพียง
12 วันจะทำให้มันไม่สมบูรณ์เท่าที่ใจอยากให้เป็นก็ตาม

ขอบคุณผู้ก่อตั้งรางวัลขนาด ผู้สนับสนุน ขอบคุณพี่สาวที่
ให้ข้อมูลสำคัญทางด้านจิตวิทยา ขอบคุณตัวเองที่ยังไม่เลิกเขียน
หนังสือ เพราะตัวอักษรและจินตนาการก็หล่อเลี้ยงและเยียวยา
จิตวิญญาณข้าพเจ้าเช่นกัน

สิงหาคม 68

เสาวรี

สารบัญ

1 ห้องครัว	13
2 คุณยาย	23
3 เด็กนรก	33
4 หรือเป็นดวงตาฆาตกร	38
5 ชิงช้า	46
6 ความสูญเสียน้ำ	56
7 ขนมหึงออบ กับวัยเยาว์ที่บ้านเกิด	65
8 โกะกับห้องครัวของคุณยาย	74
9 ผ่ากันเพื่อนสีน้ำตาลลายแมว กับที่ซ่อนปริศนา	87
10 มิติลึกลับหรือผู้ป่วยจิตเวช	102
11 ไม่เหลือใคร แม้แต่ตัวตนของตัวเอง	116
12 ผันร้ายในชีวิตที่ชาดวัน	124

13 ความทรงจำในข้าวผัดกุ้ง แพ้หรือความพ่ายแพ้.....	133
14 ครีวของดื่กกับซาวรีโดวจ์ของคณยาย.....	141
15 การกลับมาของชีวิต.....	146
16 กล่องเพาะแมลงหิว และการกลับมาของโก๊ะ.....	155
17 คณยายกับขนมอลัวปริศนา (อีกแล้ว).....	160
18 ไต ๆ ล้วนเป็นสังจรรรม.....	167
19 มะตะบะจานแรก.....	173
20 ทุกคนมีเวลาเป็นของตัวเอง.....	181
21 การโกหกในจินตนาการ (Pseudologia Fantastica)	193
22 คณยายอยู่ในครีว.....	197

ภาค 1

1

ห้องครัว

นาฬิกาบอกเวลาตี 2 แล้วเมื่อป่าอ้วนได้ยินเสียงกุกกักดังอยู่ในครัว ครั้งแรกแกไม่ได้สนใจนัก และคิดว่าอาจเป็นหนูหรือแมวซะมากกว่า แต่ป่าอ้วนก็ไม่แน่ใจว่าบ้านหลังนี้มีแมวหรือไม่ เพราะตั้งแต่หอบกระเป่าเสื้อผ้ามาเมื่อวานก็ยังไม่เห็นมีแมวสักตัว

กระทั่งเสียงนั้นดังไม่หยุด มันเป็นเสียงภาชนะกระทบกัน เช่น ซ้อน จาน ชาม

“ใครลงไปในห้องครัว” แก่คิด

บ้านหลังนี้มีเพียงแกกับเด็กชายประกอบเท่านั้น หรือเป็นเด็กวายเป็นแน่ คิดแล้วก็ตัดสินใจนอนต่อ บ้านของเขา เขาจะทำอะไรก็ได้ ดีกว่าแกเยอะ แก่ไม่มีบ้าน แก่จนปานนี้แล้ว ป่าอ้วนถอนหายใจ ใครมีบ้านเป็นของตัวเองละก็วิเศษนัก

เด็กนั้นคงหิวล่ะ อยากอวดดี ไม่ยอมกินอาหารสักอย่าง แล้วยังทำท่าว่าอาหารของแกไม่ได้เรื่องได้ราวอีก ปกติคงกินอาหารที่

โรยด้วยเพชรทองกระมัง

ป่าอ้วนนอนต่ออีกสักพัก แต่ก็ไม่หลับ แกคิดถึงเรื่องราวชีวิตที่ผ่านมา เหมือนกับทุกครั้งที่อยู่สักพักก็แอบฝันร้ายเสมอ แม้อยากฝันดี แต่ใครจะละบงคับความฝันได้ นำแปลก ในเมื่อมันเป็นความฝันของเราแท้ ๆ เรายังบังคับมันไม่ได้เลย แล้วนี่ในชีวิตของแก มีอะไรที่เป็นของตัวเองบ้างไหม อ้อ มีสิ ความเจ็บปวดโง่งง ไม่สิ ยังมีอีกหลายอย่าง ความยากจน ความต่ำต้อย การถูกกดจมลงไป ในสถานที่อะไรสักอย่าง ที่มันทำให้ไม่สามารถเงยหน้าขึ้นมองแสงสว่างของพระอาทิตย์ได้เลย

ภพวัยเด็ก วยสาว กระทั่งปัจจุบัน ฉายย้อนมาในห้วงสมองของแกซ้ำแล้วซ้ำเล่า นี่ก็เป็นอีกอย่างที่บังคับไม่ได้ หลับตาที่ไร ภาพมันฉายออกมาทุกที

ไม่ใช่ภาพยนตร์ชีวิตหรอก แต่มันคือชีวิตจริงของสามัญชนทั่วไป อาจเป็นเรื่องทั่วไป เรื่องธรรมดาของมนุษย์ หรือเรื่องเล่าของคนข้างหลังที่เล่าสู่กันฟังถึงชีวิตแย ๆ ของหญิงชราคนหนึ่ง ในวันที่แกจากโลกใบนี้ไปแล้ว

นั่นละ ...มันเป็นชีวิตของแก หมองหม่นเอาการทีเดียว

คิดแล้วก็อดเศร้าให้กับตัวเองไม่ได้ ลูกกำพร้าพ่อแม่ตั้งแต่เล็ก อยู่สถานเลี้ยงเด็กกำพร้า เติบโตมาอย่างลุ่ม ๆ ดอน ๆ

อาภัพคือคำนิยามชีวิตของแกละ

“มันช่างอาภัพนัก” เวลาคิดถึงชีวิตตัวเอง จะมีประโยชน์เลยเข้ามาประกอบเรื่องเล่าชีวิตของแกให้สมบูรณ์ในเรื่องราวมากขึ้น คำว่าช่างอาภัพนี้ เหมือนชิ้นส่วนจิ๊กซอว์ที่เข้ามาเติมเต็มชีวิตบิด ๆ

เบี้ยว ๆ ให้สมบูรณ์ ...หมายถึงสมบูรณ์ในคำนิยามชีวิตห่วยแตกของ
แกนั่นแหละ

นี่คือเรื่องที่ไม่ชอบ แต่มันก็ห้ามความคิดเอาไม่ได้เสียเลย
สงสารตัวเองมาตลอดแหละ ก็เพราะแกอายุ 58 ปีแล้ว แต่
ต้องมาตกระกำลำบากในวัยปูนนี้ ตลอดระยะเวลาที่ผ่านมา แกใช้ชีวิต
เหมือนอยู่บนกระดานหก หวาดเสียวอยู่ตลอด แต่ก็มีเสียง
หัวเราะแม้ไม่ได้ประสบความสำเร็จอะไรเลยในชีวิต นอกจากดำเนิน
ชีวิตไปอย่างลุ่ม ๆ ดอน ๆ แต่แกก็ยังพร้อมเดินหน้าต่อไป

ในวัยสาว แกเป็นสาวโรงงานทำเส้นบะหมี่ยี่ห้อหนึ่ง นั่งสาว
เส้นหมี่ทุกวัน ทำอยู่อย่างนั้นจนเหมือนมีมืองอกออกมาเป็นเส้นหมี่
กระทั่งโรงงานย้ายไปอยู่อีกแห่ง แกต้องเปลี่ยนงานไปทำ
โรงงานเซรามิกซึ่งอยู่ในพื้นที่ และที่นั่น แกได้พบกับสามี จึงตัดสินใจ
ลาออก และมาเปิดร้านอาหารอยู่ใกล้โรงงาน

ร้านเล็ก แต่อยู่ได้ ขายอาหารตามสั่งง่าย ๆ ผัดกระเพราหมู
ไข่ดาว ข้าวผัด ชีวิตเป็นอย่างนั้นทุกวัน เหมือนสายน้ำไหลเอื่อยใน
คลองเล็ก ไร้คลื่นลมให้ตื่นเต้นมีชีวิตชีวา แต่สายน้ำก็ยังไหล

กระทั่งเกิดโควิด อันนี้ก็เกินคลื่นลม แต่เป็นมรสุมเอาทีเดียว
ร้านไม่มีคนเข้าเลย ที่ร้ายที่สุด สามีเสียชีวิตจากโรคปอดอักเสบ

งานศพนั้นเงียบเหงา ป้าอ้วนไม่ได้ทำพิธีสวดศพให้กับผู้เป็น
ที่รัก เมาแล้วก็จับ แกกลับบ้านมาพร้อมเจ้ากระดุกอุ่น ๆ กับกรอบ
รูปสีน้ำตาลของเขา ว่าแห้ว ใจหาย กลับห้องเช่า เดินรำกับรูป แล้วก็
ร้องไห้เสียงดัง ท่ามกลางความมืดสนิทของค่ำคืน

ในชีวิตแกไม่เคยมีบ้านเป็นของตัวเอง สิ่งที่เป็นของตัวเองคือ
ความเศร้า

เมื่ออยู่คนเดียว ชีวิตต้องปรับ แกเดินเข้ามาสมัครงานเป็นแม่บ้าน
ให้กับบริษัทขายคอมพิวเตอร์แห่งหนึ่ง เงินเดือน 9 พันบาท ใช้จ่าย
ประหยัด ค่าเช่าบ้าน 3 พันบาท ค่ากินอยู่ 6 พันบาท ต้องเตรียมไว้
ให้หลานอีก ถ้ามวลำบากไหม มากทีเดียวแหละ จนกระทั่งมาเจอ
คุณประพิม

เธอยื่นข้อเสนอให้แกมาเป็นแม่บ้าน ทำอาหาร ดูแลลูกชาย
คนเดียว เพราะคุณประพิมต้องเดินทางตลอด บางทีไปต่างจังหวัด
หลายวัน และแย่ที่สุดคือต้องเดินทางไปต่างประเทศครั้งละหลาย
เดือน

“ไม่มีใครดูแลลูก” เธอบอก

“อายุเท่าไรแล้วคะ”

“12 ย่าง 13”

ป้าอ้วนคิดว่าการดูแลเด็ก ๆ เป็นความสุขของแก ข้อสำคัญ
แก่ต้องการเงินเพื่อที่จะได้เก็บไว้ให้หลานรักษาตัว

เรื่องของเรื่องคือ แกมีลูกสาว 2 คน แต่งงานแยกครอบครัว
ไปแล้วทั้งคู่ แต่ลูกสาวคนเล็ก โชคร้าย มีลูกเป็นเด็กไม่แข็งแรง
เจ็บป่วยบ่อย ต้องใช้เงินจำนวนมาก แม้ค่ารักษาจะได้สิทธิบัตรเด็ก
อายุ 0 – 12 ปี รักษาฟรี แต่ค่าใช้จ่ายในการเดินทาง การหยุดงาน
ขาดรายได้ นั้นละเรื่องใหญ่ แกสงสาร จึงต้องพยายามทำงานและ
กินอยู่อย่างประหยัด เพื่อเหลือเงินเก็บไว้รักษาหลาน

ขณะกำลังขมตาให้หลับ ภาพยนตร์ชีวิตของแกก็ฉายซ้ำแล้ว

ข้าเล่า อารมณ์โศกสะเทือนกำลังดำเนินไปเรื่อย ๆ แต่จู่ ๆ ก็เหมือน
เครื่องฉายดับ ภาพยนตร์ชีวิตตัดฉากออกไป เมื่อมีเสียงเหมือนของ
หล่นดัง “โครม” แกสะดุ้ง แต่ก็ไม่แน่ใจว่าเสียงนั้นดังมาจากไหน

ตัดสติใจลุกขึ้น เปิดไฟหน้าห้อง และเดินลงบันไดไปชั้นล่าง
เพิ่งอยู่ที่เชิงบันได ก็เห็นไฟในห้องครัวดับพรึบ แกสะดุ้งเล็กน้อย ก็
ใครจะไม่ตกใจ อยู่ ๆ ไฟก็ดับ ไฟฉายก็ไม่ได้ติดมือมาด้วย แยกยืนนิ่ง
อยู่ชั่วขณะ หวังให้สายตาสงบกับแสงสว่าง

บ้านหลังนี้อยู่ค่อนข้างโดดเดี่ยว หลังบ้านเป็นป่า บ้านอีกหลัง
ที่อยู่แนวเดียวกันก็ห่างไปประมาณ 500 เมตร

แกกลัวว่าจะมีคนร้ายแอบเข้ามาในบ้าน ไฟยังดับอยู่ แกคลำ
ราวบันได เมื่อสายตาริมขึ้นกับแสงสว่าง ก็เดินขึ้นบันไดอย่าง
ระมัดระวัง กระทั่งเดินขึ้นมาถึงหน้าห้องตัวเอง

เปิดประตูห้องนอน หยิบไฟฉายมาถือไว้ ก่อนจะเดินออกมา
จากห้องอีกครั้ง ฉายไฟไปที่ด้านล่าง แล้วก็เปลี่ยนมุมไปทางห้องนอน
ของเด็กชายซึ่งอยู่คนละด้านกับห้องนอนของแก ห้องนอนปิดสนิท
ตอนนี้เริ่มมีเสียงดังเหมือนใครเดินอยู่ในครัว พยายามฟัง ไซ่ เสียง
เหมือนคนเดิน ใครกันล่ะ

แกตัดสติใจเดินไปหยุดที่หน้าห้องนอนของเด็กชาย ลองบิด
ลูกบิดประตูเบา ๆ ห้องล็อกไว้ เด็กชายน่าจะอยู่ในห้องนอน แล้วใคร
อยู่ในครัว เสียงโครม เสียงเดินกุกกัก ดังออกมาได้อย่างไร

ไมใช่คนก็ผีล่ะ แกไม่เชื่อเรื่องผี แต่ก็ไม่ได้ถึงกับไม่เชื่อเอา
เสียทีเดียว คือถ้าคิดอย่างมีเหตุมีผล ผีก็น่าจะอยู่คนละภพกัน การ
จะมาแสดงตัวอย่างเอิกเกริกแบบนี้ไม่น่าเป็นไปได้

ว่าแต่ในห้องครัวมีใครอยู่ อาจเป็นโจรขโมยก็เป็นได้ คราวนี้
ป้าอ้วนรู้สึกกลัว แยกยืนอยู่นอกห้องนอน สายตามองไปยังห้องครัว

ป้าอ้วนรีบกดโทรศัพท์ที่ไปหาคุณประพิม

“มีอะไรคะป้า โทรมาตึกขนาดนี้”

“มีใครสักคนอยู่ในครัว และอยู่ดี ๆ ไฟก็ดับ”

“โอ๊ย คุณป้าหมายถึงขโมยหรือคะ”

“ป้าไม่แน่ใจ”

มีเสียงดังก๊อกก๊ก เสียงจานชามกระทบกันดังมาจากในครัว
อีกครั้ง เสียงเอ็ดเหมือนใครเปิดหน้าต่าง ป้าอ้วนส่งเสียง “เฮ้ !”

“มีอะไรหรือคะป้า”

“เสียงดังชัดมากเลย มีคนอยู่ในครัว” ป้าอ้วนเสียงสั่น รีบ
กลับเข้ามาอยู่ในห้อง ปิดประตูลงกลอน

“ทำใจดี ๆ นะคะป้า”

“ป้าห่วงคุณกอบ”

“เขาคงหลับสนิทไปนานแล้ว บ้านเราไม่ได้ติดกล้องวงจรปิด
ซะด้วย ตั้งใจว่าจะติดแต่ก็งานยุ่งตลอด”

“ทำยังไงดีคะ”

“ป้าไม่ได้ลงไปดูใช่ไหม”

“คะ ไม่กล้า”

“ไม่ใช่ประกอบแน่นะ”

“ห้องล็อกอยู่ค่ะ”

“อืม ป้าลองโทรหาตำรวจ”

“โทรเลยหรือคะ”